

ծառայեց Փրկչին. ան էր որ այդ մեծ եւ խորհրդաւոր գիշերը, ընթերցեց սեղանին վրայ՝ ինկաւ Թիսուսի լանջքին եւ հարցուց, ո՞վ է քեզ մատնողը . . . :

Յովհաննէս երկար, շատ երկար ապրեցաւ, ըստ աւանդութեան հարիւրամեայ մը եղաւ, իր խօսքով ու անձին օրինակով քարոզեց Աւետարանը, աշակերտութիւն մը հասուց:

Երկու եղբայրներ ալ փառաւորուած են իրենց առաքելական ծառայութեան մէջ: Յակոբոս գլխատուժով կարմրեցաւ Աւետարանի ճամբուն վրայ, Յովհաննէս օժեալ ձերութեան մը խաղաղութեան մէջ հանգեցաւ, կտակելով Թիսուս-Քրիստոսի եկե-

ղեցւոյն սիրոյ Աւետարան մը:

Յակոբոս, հետաքրքրական է չեւտել, մեր Ս. Յակոբ վանքով ամէնէն շատ հընչուած սուրբ մը եղաւ Հայոց մէջ: Երուսաղէմի Հայ Պատրիարքութեան Աթոռին պաշտպաններէն մէկն ալ Զեբեդեան Յակոբոսն է, առաջինը ըլլալով Տեառնեղբայր Յակոբոս:

Ո՛րչափ պարզ է այս սուրբերուն հաւատքը, և ո՛րչափ խորունկ անոնց սէրը հանդէպ Աւետարանի:

Աւետարանով փառաւորուեցան ասոնք ալ, որովհետեւ նախ իրենք փառաւորեցին Աւետարանը:

Բ. Ե.

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Տ Ե Ր Ե Ի Ա Թ Ա Փ Թ Ա Գ Ը

Պիտի երբամ, պիտի երբամ ծաղկաբախի քաղս ճանկու
Հօրքս պարսկա՞ր՝ ուր նոր կեանք կ'առնուն ամեն ծաղիկներ.
Հոն ծրնապիտի՝ պիտի քանամ հոգւոյս այլեր ծաղ ծաղ,
Զի դեղքափներ ունի իմ Հայր Մեծ վիշտերուն յարկերու:

Պիտի երբամ, պիտի երբամ ըսել Իրեն գիթ արցունքով
«Տե՛ս, քե՛ ո՛րքան ատապեցայ...»: Պիտի նայի նա ինձի
Այլափոխուած իմ կեանքիս, դաշկուքեմուս ակն անհրապոյր
Պիտի ճանչնայ գիտ նա նորեկ, զի Հայրս ե իմ հօրապա:

Պիտի ըսէ՝ ա՛յ, այդ Դո՛ւն ես. քաղցրի՛կ հոգի վըշտան,
Երկրագունդը ա՛յ ճեղ չունի՝ քաղցրոյ համար մոդորած.
Անու՛շ հոգեակ, ես Աստուած եմ, այլ ես մի՛ խորոպիր,
Աւափի ե քո թուն տունդ, ամա՛ իմ Սիրս, օ՛ն մըսի՛ր:

Ո՛վ գրութիւն, ո՛վ Քաղցրութիւն, Սուրբ Ապաստան. ո՛վ իմ Հայր.
Դու լուսեցիր հեծեմանքներն այս զաւակիդ որ կուշար.
Ժամանած եմ արդե՛ն Քեզի, վասնզի Քեզ կը յուսամ,
Քանզի ունիս Դու այն ամենքն, զորս ես յասիս կորուսի:

Դու չե՛ս մեծեր այն ծաղիկը՝ որ գեղեցիկ չե՛ այլ ես.
Երկրագունդի այս ոճիրը երկրնի մէջ ե քառած.
Դիտեմ քե՛ Դու պիտի՝ չանիծես այս Քու զաւակդ ասպիտա՝
Որ չե՛ երբեք ԾԱԽԱՄ ոչինչ, այլ ՏԸԻԱՄ ե ամեն ինչ:

Mme DESBODES - VALMORE

Թրգւ. ՇԱՀԷ Ծ. ՎԱՐԴԱՊԵՏ

Պոսքըն